

Pravé hodnoty života

Hošťálková 4. 12. 2016

Písně: 641, 276, 252, 483, 673

Čtení z Písma: Sk. apoštolů 16, 11 - 31

Text kázání: ep. Filipenským 4, 4 - 7

Milí bratři a sestry,

když společenství křesťanů ve Filipis obdrželo tento dopis apoštola Pavla, nevěděli ještě o slavení Vánoc nic. Oslavovali Velikonoce jako událost zmrtvýchvstání svého Pána. To si připomínali stále znovu, každý první den v týdnu. Teprve mnohem později, v církvi, která si tvořila v římské říši nové pořádky, bylo narození Kristovo pevně vřazeno do církevního roku a začalo se se slavením tohoto svátku.

Co pro nás ale Vánoce znamenají dnes? Jak nás oslovují? Mezi lidmi se odehraje mnoho dobrých věcí a aktivit. Připravují se dárky, které mají udělat jiným radost. Sejde se rodina, lidé se vzájemně navštíví a všichni budou dobře naladěni; třeba si společně vyjdou do nějakého kostela na mši nebo koncert. Možná pomyslíme také na chudé a ubohé v oblastech, kde lidé trpí bídou a budeme se chtít podílet na nějaké pomoci. V těchto dnech jsme schopni větších činů než obvykle. A když svátky začínají, chceme se cítit dobře a příjemně.

Avšak náš text nechce vést naše myšlení do minulosti. A ani přítomnost zde nestojí na prvním místě. Slyšíme v něm apoštolovo: „**Pán je blízko.**“ Touto větou jsme každý z nás vyzváni k tomu, abychom pohlédli směrem dopředu a v tomto výhledu zaznamenali to, co se týká Kristova **druhého** příchodu. Na ten má být náš křesťanský život zaměřen; z tohoto úhlu pohledu Vánoce vychází a k němu se orientují. Je to jiný pohled než ten, na který jsme zvyklí - Vánoce jsou v něm počátkem a druhý příchod Páně cílem Boží lásky k nám lidem.

Pavel to píše křesťanům do Filipis tak zřetelně a jasně proto, aby porozuměli. Máme dobře porozumět i my. Apoštolovo slovo ze sebe vyzařuje velkou lásku, srdečnost, upřímnost. A je to ještě podtrženo výpovědí sedmého verše: „**A pokoj Boží, převyšující každé pomyšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši.**“ Chceme z našeho textu promyslet tři důležitá slova, která zde apoštol řadí za sebe, ale která spolu velmi úzce souvisí - **radost, dobrota, modlitba:**

1. **Radost** - tryská ze společenství s Kristem
2. **Dobrota** - jsme jí obdarováni pro druhé
3. **Modlitba** - je osvobodivým nástrojem proti starostem

1. Radost - tryská ze společenství s Kristem.

Slovo „radost“ a „radujte se“ jsou klíčovými slovy této čtvrté kapitoly epištoly Filipenským, ozvou se tu několikrát. Víme, že radost k životu nezbytně potřebujeme, jinak vnitřně strádáme a chřadneme. Ale slovo „radost“ zde znamená více než pouhý výraz veselí a spokojenosti. Pavel myslí na radost, která má svůj dobrý a pevný základ v poznání skutečnosti věčného života, které pochází od samého Krista, ze

společenství s ním. Tato radost je Božím darem jeho dětem. A my si ji nemůžeme podržet jen pro sebe, jako své vlastnictví.

Radost pro křesťany znamená skutečný pohyb. To je více než jen nějaké pozitivní přitakání k životu, nebo zachování si optimismu v každé životní situaci. A radost určuje náš život především tam, kde se ji snažíme také předávat dál. Možná máme takové lidi před očima - někdy jsme je ve svém životě potkali. Nemuseli to být ani lidé nějak obzvláště silní. Často ti, na které natrefíme, mohou být dokonce lidmi slabými - nemocní, postižení, staří. A přece nás oslovili svým životním postojem a do smrti na ně nezapomeneme.

Společenství ve Filipis Pavlovým výzvám, které se týkaly radosti dobře rozumělo. Vždyť prvním ovocem zvěstovaného evangelia bylo radostné společenství v domě Lydie. Pak přišlo zatčení a uvěznění, jak jsme o tom četli. Ve vězení se „**kolem půlnoci Pavel a Sílás modlili a zpěvem oslavovali Boha**“ a Bůh se ke svým svědkům mocně přiznal. Po propuštění sice musí oba opustit město, ale zanechali zde malé, radující se společenství lidí, jehož základem se stal pevný a nezpochybnitelný vztah vůči Kristu a s Kristem.

Přibližující se vánoční svátky nám chtějí znovu ukázat právě k této Boží radosti: „**Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán**“ (Lk 2,11). Tento Spasitel sám nám však zvěstuje to největší a nejzásadnější: „**Radujte se, že vaše jména jsou zapsána v nebesích**“ (Lk 10,20). Proto radost, která se vztahuje k vánočním svátkům, nemá být jen - sice hezkou - ale plytkou a velmi dočasnou aktivitou. Smí pro nás být opravdovým Božím potěšením a Boží radostí, která nemizí když vánoční atmosféra končí a my se opět noříme do všedních dnů a úkolů nového roku, ale která - jako skutečná hodnota - přetrvává a má pro nás skutečný význam. Tato zůstávající, Boží radost tvoří a buduje vztahy vůči jiným lidem. Tak z této radosti vyrůstá, anebo tak se tato radost proměňuje v **dobrotu**. Proto:

2. Dobrota - jsme jí obdarováni pro druhé.

Řecké slovo „epieikés“, kterého je užito v originále, je v kralické Bibli i ekumenickém překladu přeloženo slovem „**mírnost**“. Toto slovo je však také možné přeložit slovem „vlídnost, „laskavost, nebo „dobrota“. Myslím, že do souvislosti našeho textu nejlépe zapadá slovo „**dobrota**“. Zde jde o prakticky žitý život. Není příliš důležité to, co člověk říká, ale co dělá, jak jedná, co ze sebe vyzařuje.

Ona „dobrota“ má co dělat právě s tímto vyzařováním navenek. „Dobrota“ se nedá nijak změřit, ani vyvážit penězi. Rozhodujícím je zde člověk, který jedná. Dobrota srdce začíná právě tam, kde se já zastavím, zatímco jiní projdou kolem potřebného bez povšimnutí, bez toho, aniž by nabídli pomoc. „Dobrota“ nezná tvrdost, neudrzuje si dostatečný odstup, odstraňuje kameny z cesty. Příkladem skutečně dokonalé dobroty je nám sám Bůh. Boží dobrota je nakonec tou, která nás přivádí k životnímu obratu a návratu do „otcovského domu“. Tak to také vyjádří Pavel ve svém dopise do Říma: „**neuvědomuješ si, že dobrotivost Boží tě chce přivést k pokání?**“ (Řím 2,4). „Dobrota“ tedy má velmi úzký vztah k lidem, kteří žijí ve společenství s Kristem. Protože sami na sobě zakusili Boží dobrotu a s Boží dobrotou počítají též při jeho posledním soudu, proto smí také jejich život ze sebe dobrotu vyzařovat.

Jestliže Bůh nikoho nevyčlenil a nepostavil mimo svou dobrotu, nemůžeme se tak chovat ani my. „**Vaše dobrota ať je známa všem lidem.**“ Ale dokážeme takto dobrotivě jednat? Je to v naší moci? Jak v nás tato dobrota vyroste a jakým způsobem se má uskutečňovat? Pán Ježíš Kristus nám ji neukládá, neříká nám nějaké „ty musíš“. Nabídl nám sama sebe, říká nám: „*Hovořte o tom se mnou,*

začkoli budete prosit ve jménu mém, učiním to, aby byl Otec oslaven v Synu (J 14,13), vyslovte své myšlenky i svou nouzi před nebeským Otcem.“ „Má-li kdo z vás nedostatek moudrosti, ať prosí Boha, který dává všem bez výhrad a bez výčitek, a bude mu dána“, píše apoštol Jakub (Jk 1,5). Proto ještě na závěr ta třetí výpověď týkající se modlitby:

3. Modlitba - je osvobodivým nástrojem proti starostem.

Možná nám tato věta zní přímo bezstarostně. Podobně jako když babička řekne: „*Jestliže tě bolí žaludek, pak pij fenyklový čaj.*“ Ono to přece nemusí být tak samozřejmé! To jistě. Ale starosti vychází z našeho nitra. Bůh nám starosti nedělá. Naopak, my je připravujeme Jemu - my, naši bližní... Když stále hovoříme o svých starostech, jsme vlastně jen sami se sebou a se svým bédováním. Když se ale se svými starostmi postavíme v modlitbě před Boha, našeho Pána, jsme v rozhovoru s Ním. Tehdy začíná Kristus do našeho zmateného myšlení vkládat svůj řád. A tak se mohou naše žalozpěvy proměňovat ve chvalozpěvy. Modlitby tryskající z našeho srdce v nás budou otevírat prostor pro Boží radost a Boží dobrotu, a toto se v nás zabydlí.

Naše modlitby chtějí být nesený na vlně radosti, pokoje a dobroty. A když pak budeme s Bohem v přímluvných modlitbách hovořit o jiných lidech, nebude to pro nás žádným břemenem. Tento druh modliteb se nemusí nikdy zastavit. Jestliže jsme však i ve svých modlitbách zaměřeni jen sami na sebe, nakonec to s námi nijak nepohne, žádná radost z nás nevyzáří; spíše v nás bude všechno to dobré a potřebné potlačováno - chvály, prosby, radost a nakonec i dobrota.

Pavel v našem textu hovoří o pravých modlitbách. Společenství ve Filipis je prakticovalo. Proto je v nich povzbuzoval. „**Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu.**“ Je pro nás dobré slyšet toto slovo apoštola několik dní před Vánocemi. Jistě budeme mnohým lidem posílat vánoční přání nebo balíčky. Pomysleme však na ně v tomto čase také ve svých přímluvných modlitbách. Vždyť právě to je něco, co potřebují uprostřed vánočních svátku - a ovšem nejen uprostřed nich, ale po celý svůj život - prožívat nejvíce: pravý pokoj s Bohem a pravou radost z narozeného Spasitele a přicházejícího Pána.

Amen.